

Řemeslo má zlaté dno

Skromnost, Osobní růst, Dovednosti a znalosti

Stará lidová pohádka, jejíž ponaučení přetrvává dodnes.

Silný vítr vyplaví loď královské rodiny daleko v cizí zemi, kde je vůbec nikdo nezná. Aby přežili, musí začít pást ovce. Král si tak velmi rychle uvědomí, že pokud by ovládal alespoň nějaké řemeslo, nemuseli by takto dopadnout.

⌚ 6 min

😊 5+

Žili jednou v jednom království král, královna a jejich malá dcerka – princezna. Žili si dobře, pracovat nemuseli – vždyť o krále a královnu je vždy dobře postaráno.

Jednoho dne se společně vydali plavit na moře. Tak jako vždy i tentokrát měli všechno nachystané připravené – stačilo jen nasednout na loď a plavit se. Ale tato plavba neskončila jako obvykle. Jen co napnuli plachty, **začal foukat silný vítr** a jejich loď se odplavila do neznáma.

Po několika dnech je moře vyplavilo v jakési zemi. Když vystoupili z lodě, zjistili, že je tu nikdo nezná. Nadarmo král všem říkal, co jsou zač a že jsou z královské rodiny – pokud chtěli přežít, museli si najít práci. Jenže král s královnou nikdy nepracovali, a tak neuměli žádné řemeslo. Jediná práce, kterou našli, bylo **pasení ovcí**, kde odměnou byla střecha nad hlavou a jídlo.

Jak roky ubíhaly, král s královnou si zvykli na těžkou práci a královská dcera rostla do krásy. I ona pásala ovce na louce, a když se jednoho večera vracela zpět na salaš **a pozpěvovala si**, náhodou šel kolem princ. Když ji spatřil, nedokázal oči odtrhnout od takové krásy. Hned se do ní zamiloval a ještě ten den na jeho královském dvoře oznámil, že si **našel nevěstu**. Ale když král, jeho otec, vyzpovídal svého syna, co je budoucí princezna zač, o dívčině, která pase ovce, nechtěl ani slyšet.

„Zasloužíš si lepší ženu. Snad si nevezmeš nějakou pastýřku,“ rozhořčeně řekl král svému synovi. Ale princ nechtěl ani pomyslet na jiné děvče a trval na svém.

A tak král nakonec svolil a poslal posla za pastýřem, aby mu odevzdal měšec dukátů a oznámil, že korunní princ si chce vzít jeho dceru za ženu.

Posel přišel do pastýřovy chalupy, **vysypal na stůl měsíc dukátů** a řekl otci, že princ žádá o ruku jeho dcery.

Otec se ptá posla: „Jakéže **řemeslo** ovládá ten váš korunní princ?“

Posel jen nechápavě civí na pastýře a po chvílce mu odpoví: „A nač by jemu bylo nějaké řemeslo? Vždyť je to následník královského **trůnu**.“

Ale pastýř tvrdohlavě trval na tom, že když princ neumí žádné řemeslo, svoji dceru mu nedá.

Posel se vrátil na královský dvůr a zvěstoval králi pastýřův požadavek. Všichni se divili, co to má znamenat, a nechtěli vlastním uším věřit. A tak král poslal za pastýřem jiného posla, ale ten se také vrátil se stejným požadavkem.

Princ toužil po krásné pastýřce tak moc, že se nakonec vydal na královský dvůr, kde měli řemeslníci svoje dílny. Všude kolem se ozýval **buchot kladiva**. Chodil od jednoho ke druhému, ale všechna řemesla se mu zdála příliš těžká, aby se je naučil. Až v poslední dílně, kde bylo slyšet **vrzání hrnčířského kruhu**, byl starý švec, který dřevě topánky opravoval. Princ se tedy začal učit jeho řemeslu a zanedlouho už i on opravoval pocestným opotřeбенé válenky, aby mohli dál vandrovat.

Nakonec i pastýřovy boty opravil a sám mu je přinesl, ať vidí, jakému řemeslu se naučil.

„Jaký plat si žádáš za svoji práci?“ zeptal se ho pastýř.

„**Tři zlatky**,“ odvětil princ.

„Kdybych uměl aspoň jedno řemeslo, nemusel jsem tu teď ovce pást a boty drát,“ povzdychl si pastýř. Potom se rozpovídal o tom, jak si všichni žili na královském dvoře, ale v cizí zemi mohli bez vyučeného řemesla akorát tak **ovce pást**. Vypověděl celý příběh o tom, jak kraloval ve vzdálené zemi a jak se všichni dobře měli a nic dělat nemuseli.

Když se o tomto příběhu dozvěděl princův otec, velmi se zaradoval, že jeho syn si přece jen vezme ženu z královského rodu. S radostí jim vystrojl ohromnou svatbu a všichni jedli, pili a oslavovali tři dny a tři noci. Novomanželé dostali jako svatební dar velkou loď, na které se všichni přeplavili do jejich království, odkud se kdysi vydali na plavbu.

A od těch dob museli všichni na královském dvoře ovládat aspoň jedno řemeslo, aby se ve světě nikdy neztratili.